

Lovgivning, som den er, saa at det ærede Thing med stor No kan vedtage det ærede kongevalgte Medlems Forslag, som jeg fremdeles ønsker maa blive vedtaget, og som jeg naturligvis vil stemme for.

Forsen: Maa jeg ligeoverfor den ærede Ordfører tillade mig at bemærke, at jeg i mit første Foredrag har givet en fylldig og kort Anvisning til Idealet af en Brandlov, og paa dette Grundlag vil jeg bede den ærede Ordfører arbejde videre. Forskellen mellem vore Betragtningssmaader af denne Sag ligger væsentlig deri, at min Brandstræk er meget mindre end den ærede Ordførers. Det er dog egentlig ikke for at sige dette, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet; men den ærede Minister var saa god at svare paa en Bemærkning, som dog maatte kan faae nogen reel Betydning, og det er den, hvilket Brandvæsen det er, der skal betale den Brandskade, som sker paa Marker og Haver. Jeg erkjender fuldstændig det Rigtige i, at vi maa gaa ud fra, at det er Brandstedets Brandvæsen, som skal betale Skaden, og at Staden altsaa, hvis den falder paa Markjorder eller Haverjorder paa Landet, ikke vil blive erstatet; men naar en saadan Skade af den ene Kjøbstads Brandvæsen forarsages paa Haver og Marker i den anden Kjøbstad, kan det være tvivlsomt, hvilket Brandvæsen der skal betale Skaden. Naar f. Ex. Brandvæsenet i en By, som ligger 2 Mile eller en halv Times Jernbanefjærfel fra en anden By, i Udebrandstilfælde drager op til denne med Sprøiter, kan det efter Lovens Udtryk være tvivlsomt, om det er det hjælpende Brandvæsen, hvor der ved dets Slutningsforanstaltninger gjøres Skade, som skal betale denne, eller om det er Udebrandstedets Brandvæsen. Og jeg tror, at det Tvivlsomme kunde hæves ved en meget lille Forandring, i det Mindste vilde Forholdet tydeliggjøres ved, at der kom til at staa „vedkommende Kjøbstads Brandvæsen“ eller om dette Udtryk „vedkommende“ maatte ikke var udtømmende nok, blev tilføjet nogle Ord, som betegnede, at det er den Kjøbstads Brandvæsen, hvor Uden er, som skal betale Skaden. Jeg vilde gerne høre, om jeg ikke i den Henseende var i Overensstemmelse med den ærede Ministers Opfattelse af dette lille Spørgsmaal.

Justitsministeren: Jo, fuldkomment. Det forekommer mig at være en Selvfølge, at naar Kjøbstad A kommer Kjøbstad B til Hjælp med sit Brandvæsen, vilde det være ubilligt, om Kjøbstad A tilmed skulde betale derfor.

Kayser: Jeg forglemte at anføre et Argument for mit Vindringsforslag under Nr. 8, som jeg takker det ærede 2det Medlem for 8de Kredts (C. N. Hansen) for at have bragt mig i Erindring, og det var dette, at en Bestemmelse, hvorved Loven fik tilbagevirkende Kraft, ikke vil blive overholdt. De Exempler, jeg nævnte paa deslige Bestemmelser, der have tilbagevirkende Kraft, ville afgive Beviser herfor. Det ærede Medlem ansøgte selv et Forhold, som bekræfter dette. Han sagde, at han vilde finde sig foranlediget til at stemme for, at 5 Mar forandres til 2 Mar, fordi de Bestemmelser, som ere givne i Loven af 30te December 1858 om Brædegavle og Straatage, ikke havde havt den Virkning, at disse Brædegavle og Straatage vare forsvundne; men ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at Loven, som den 1858 blev vedtagen, fastsatte for Brædegavle 10 Mar og for Straatage 5 Mar, inden hvilke de skulde være borttagne, og han erkjendte selv, at de ikke ere det nu. Han sluttede deraf, at selv længere Tidsrum ikke vilde føre hertil, og det ligger i selve Sagen, at man viger tilbage for at tvinge Folk til saadanne Forandringer, naar man ikke ser, at det kan gøres med nogenlunde Lethed. Naar den ærede Ordfører spurgte mig, om jeg vilde anse det hensigtsmæssigt at foreskrive meget farlige Bygningsmaader og nævnte flere, en efter anden, kan jeg naturligvis svare Nei. Han ansøgte strax efter en saadan Bygningsmaade, som efter den bestaaende Lovgivning ikke kan finde Sted, idet man ad administrativt Veie ved Brandvæsenets Indflydelse har affjæffet den, og jeg tillader mig at tro, at en saadan Bestemmelse ikke er noget Nytt. Jeg kan give ham Ret i, at saadanne brandfarlige Bygningsmaader ikke bør finde Sted, og jeg tror sikkert, at de heller ikke finde Sted; men derimod er det noget Nytt, som man her vil indføre, og det er maatte den bedste Fremgangsmaade, som man kan følge ved Anlag af disse forskellige Komfurer, Kaminer og Raskkelovne, som her er foreskrevet, men det er ikke absolut den eneste, som er brand-sikker, eller den eneste, hvormed man kan være tilfreds. Loven af 1856 fastsatte forskellige Regler; da den blev revideret under 21de November 1871, forandrede man den noget, men det er ikke sagt, at det er nødvendigt, at Kjøbstæderne skulle have absolut det Samme, som er fastsat for Kjøbenhavn i den sidste Lov. Vil man, at der skal foretages Forandringer, saaledes at man kommer i Samklang med denne Lov, saa lade man Reglen blive ganske den samme; men det har man ikke gjort. Det er